

РЕШЕНИЕ

№ 316

гр. Плевен, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, XII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Ралица Анг. Маринска Ангелова

при участието на секретаря Калина В. Димитрова
като разгледа докладваното от Ралица Анг. Маринска Ангелова Гражданско
дело № 20234430103961 по описа за 2023 година

Пред ПлРС е депозирана искова молба от Н. Е. П., чрез адв. Д. М., против „С.-К.“ АД, ЕИК*****, с която са предявени: иск с правно основание чл. 26, ал.1 от ЗЗД, вр. чл.22, вр.чл.11, вр. чл.19 от ЗПК, вр. чл. 143 от ЗЗПотр. за прогласяване нищожността на клаузата по чл.27 от Договор за паричен заем №*****/**.**.****г, сключен между страните и иск с правно основание чл. 55, ал.1, предл. първо от ЗЗД, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 50лв.- като частичен иск от общо 641,30лв., представляваща недължимо платена сума, ведно със законната лихва, считано от датата на ИМ. Твърди се, че на **.**.****г, между страните е сключен договор за паричен заем от разстояние №*****, за сумата от 800лв., при ГПЛ от 36% и ГПР от 42,58%; заемът следва да се върне на 3 месечни погасителни вноски и обща сума от 928,26лв. Твърди се, че по силата на чл.17, ал.1 от Договора, задължението по него следва да бъде обезпечено с гарант, който да отговаря на посочени условия или чрез банкова гаранция, в полза на заемотателя, като обезпечението следва да се осигури в тридневен срок от сключване на договора. Съобразно чл. 27 от Договора, при неизпълнение на задължението по чл. 17, заемотеля дължи неустойка от 0,9% от стойността на кредита, като неустойката се заплаща разсрочено, включена в погасителната вноска. Твърди се, че е начислена неустойка от общо 641,30лв. Твърди се, че ищецът е заплатил изцяло дължимите суми по кредита, в т.ч. и начислената неустойка. Твърди се, че неустойката противоречи на добрите нрави и излиза извън обезпечителната си функция. Твърди се, че е налице и заобикаляне на закона – нормата на чл. 33, ал.1 от ЗПК. Твърди се, че неустойката противоречи и на чл. 43, ал.2, т.5 от ЗЗПотр. Твърди се също, че ответникът не е включил неустойката при изчисляването на ГПР по заема. Претендират се разноски. Представят се писмени доказателства.

По делото, в срока по чл. 131 от ГПК, ответникът „С.-К.“АД, ЕИК *****, чрез адв. Х. Н., изразява становище за неоснователност на предявените искове, Не се оспорва се факта на сключването на договор за заем от разстояние между страните и отпускането на сумата от 800лв в полза на заемателя- ищец. Оспорват се твърденията за нищожност на неустоечната клауза. Посочва се, че размерът на неустойката е определен по чл. 46, ал.1 от ОУ в размер на 0,9%. Твърди се, че клаузата за неустойка е действителна. Излагат се теоретични твърдения. Допълнително се посочва, че се оспорва твърдението на ищеца за пълно погасяване на сумата за неустойка.

Съдът, като обсъди становищата на страните, на основание представените по делото доказателства и закона, намира за установено следното:

По делото с определение №****/19.10.2023г, е постановено за безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните: факта на сключване между страните на договор за паричен заем от разстояние №*****/**.**.****г, за сумата от 800лв. и факта на усвояване на сумата от ищеца.

По делото, с протоколно определение от 18.01.2024г, по реда на чл. 214, ал.1 от ГПК, е прието направено изменение на размера на предявеният иск по чл. 55, ал.1, предл. 1 от ЗЗД, чрез неговото увеличение , като същия е приет за разглеждане за сумата от 325,14лв, като частичен от общо 641,30лв..

По делото безспорно се установява, видно от представеният договор за заем №*****/**.**.****г, че в полза на ищеца- заемател, е отпусната сума от 800лв, при лихвен процент от 360% и ГПР от 42,58%. ; общ размер на плащанията от 928,26лв., платима на осем месечни вноски по погасителен план.

Установява се също, съобразно чл. 17 от Договора за кредит, че е договорено, задължение за потребителя, в срок от три дни от сключване на договора, да осигури действието на трето физическо лице, изразяващо се в сключване на договор за поръчителство по чл.138 и сл. от ЗЗД и в полза на кредитора, с което третото лице се задължава да отговаря за изпълнението на всички задължения на потребителя по договора, включително за погасяване на главница, лихви, неустойки и други обезщетения, такси или други; или да предостави банкова гаранция, съдържаща безусловно и неотменимо изявление на банката да заплати на кредитора всички задължения на потребителя по настоящия договор в срок от един работен ден, считано от датата, на която банката е получила писмено искане от страна на кредитора за заплащане на тези задължения, а срокът на валидност на банковата гаранция трябва да е най - малко 30 дни след падежа на последната вноска. Съобразно ал. 2, поръчителя и банковата гаранция следва да отговарят на изискванията по Общи условия и се одобрява от кредитора, единствено по негова преценка. Установява се също, че съобразно чл. 27 от Договора, че страните се съгласяват, че при неизпълнение на задължението на заемателя, по чл.17, потребителят се дължи на кредитора неустойка в размер на 0,9% от стойността на усвоената по кредита сума за всеки ден, през който не е представено договореното обезпечение. По делото е безспорно, че ищецът кредитополучател не е изпълнил задължението по чл.19 от договора и не е предоставил

обезпечение, поради което му е начислена неустойка в размер на 641,30лв. Видно от приложеният погасителен план, общият размер на неустойката е включена в месечната погасителна вноска, като е посочен общ размер на задължението от 1569,56лв.

Приобщена като доказателство по делото е и Тарифата за лихвения процент, обезпечение, лихва за забава и таксите, дължими при извършване на действия по извънсъдебно събиране на просрочени и/или предсрочно изискуеми задължения към „***“ относно потребителски кредити, отпускани от ищеца.

Представена като доказателство по делото е и заповед БНБ№ *****/06.07.2016г. на *** на БНБ, ръководещ управление „***“, от който се установява, че ищецът е вписан в Регистъра на финансовите институции при БНБ с рег. № *****.

По делото са представени и СЕФ и ОУ, действащи в правоотношението между страните по делото.

От изслушаното заключение по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза се установява следното: общият размер на задължението по процесния договор за кредит е в размер от 1569,56лв, от които 800лв. главница, 128,26лв.- договорна лихва при лихвен процент от 36% и 641,30лв- неустойка за непредставено в срок обезпечение. Съобразно погасителен план към договора, месечната вноска включва посочените три компонента- главница, договорна лихва и неустойка, и е в размер от 196,19лв/месечно. ВЛ е установило, че от страна на ищеца е заплатена сума от общо 1268,89лв, с която са погасени следните суми: главницата от 800лв.изцяло, сумата от 65,02лв- договорна лихва, сума от 45лв.- за уведомителен смс за настъпили и просрочени задължения, 3,73лв за наказателна лихва, неустойка от 325,14лв. и 30лв.- такса посещения. ВЛ е посочило също, че уговореният ГПР по договора е 42,58 %, но ако към него бъде включен и неустойката, същият ще надвиши 100 %. ВЛ е посочило също, че ГПР ще е над 100% и ако бъде изчислен само с платената сум от 325,14лв.

Въз основа на изложената фактическа обстановка и съобразявайки становището на страните, съдът достигна до следните правни изводи:

По предявения иск с правно основание чл.26, ал.1 ЗЗД, вр. чл. 22, вр. с чл.11, чл. 19 ЗПК., както и по чл. 143, ал.1 от ЗЗП

По процесният договор за заем, страни по договора са ищецът потребител по смисъла на §13, т.1 от ЗЗП /ищецът е физическо лице, което използва заетата сума за свои лични нужди/, и ответникът- заемотател, като небанкова финансова институция – търговец по смисъла на §13, т.2 от ЗЗП. Според легалната дефиниция, дадена в разпоредба на чл.9 от ЗПК, въз основа на договора за потребителски кредит кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане срещу задължение на длъжника-потребител да върне предоставената парична сума. Доколкото по настоящото дело не се твърди и не е доказано усвоената сума по предоставения заем да е използвана за свързани с професионалната и търговска дейност на длъжника, то следва да се приеме, че

предоставените средства са използвани за цели, извън професионална и търговска дейност на потребител, а представеният договор за заем е по правната си същност договор за потребителски кредит по смисъла на чл.9 от ЗПК, който се подчинява, както на правилата на ЗПК, така и на чл.143 – чл.147б от ЗЗП, в това число и забраната за неравноправни клаузи, за наличието на които съдът следи и се произнася служебно.

Съдът приема за основателен довода на ищеца, че така въведената клауза за неустойка в чл.46 ОУ и в чл.27 от Договора е нищожна и като такава не е породила своите правни последици. Така определената неустойка е предвидена за изпълнение на задължение за осигуряване на обезпечение на заема чрез поръчители или банкова гаранция, като е въведен изключително кратък срок за представяне на тези обезпечения- 3- дневен от сключване на договора, както и са въведени редица сложни условия, на които да отговарят поръчителите (чл.20 ал.2 ОУ), в голямата си част несъобразени с конкретния размер на предоставения заем. Съдът приема, че така въведената неустойка не съответства на въведените ѝ функции да служи за обезпечение, обезщетение и санкция в случай на изпълнение на договорните задължения. Видно е, че размерът на неустойката надхвърля 1/2 от размера на кредита. Уговорената неустойка е начислена еднократно, а не е уговорена за забава за изпълнение на вноските по кредита и за периода на изпълнението. Видно е, че същата е включена във вноската по погасителния план. Заемодателят е определил платимата на падежа сума, включваща и неустойката още с погасителния план, преди да е изтекъл срока, в който заемателят е следвало да представи обезпечение на кредита. Заемодателят е начислил неустойката и при редовно, точно и в срок изпълнение на задължението за внасяне на договорените вноски. Основното задължение на длъжника по договора за потребителски кредит е да върне предоставените му в заем парични средства, да заплати уговореното възнаграждение за ползването им и съответно реалните разходи по събирането на задължението, но с процесната неустойка не се осъществява обезщетителната ѝ функция. Съдът счита, че в случая липсва обезпечителният елемент, тъй като изначално не е ясно какви вреди на кредитора би покрила тази неустойка. Не може да се приеме, че изпълнява и санкционната функция, тъй като задължението на кредитополучателя отнасящо се до осигуряване на поръчители не е определено като предварително условие за сключване на договора, а регламентирания изисквания към поръчителите съдът преценява като утежнени и затрудняващи получаването на информация за тях, чието реално изпълнение е невъзможно в предвидения 3- дневен срок от подписване на договора за заем, като по този начин се нарушава и принципът за добросъвестност и равнопоставеност на страните. Така уговорената неустойка в чл.46 ОУ и чл.27 от Договора противоречи на чл.143 ал.2 т.5 от ЗЗП, който предвижда забрана за уговаряне на клауза, задължаваща потребителя при изпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка. Така уговорено, това задължение всъщност дава единствената реална възможност за сключване на договор с определено от заемодателя лице, а санкцията за изпълнение- неустоечната клауза, е включена предварително в погасителния план. Тази допълнителна сума представлява скрит разход по кредита и противоречи на добросъвестността в отношенията между страните /касае се и за недействителност на

клаузата по чл. 26, ал. 1 пр. 3 от ЗЗД/. Уговорката за неустойка противоречи и на императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 ЗПК, която предвижда, че годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. Неустойката обаче не фигурира като разход в ГПР по кредита. Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Последицата от това противоречие е предвидено изрично в чл. 19, ал. 5 ЗПК – клаузи в договор, надвишаващи определените по ал. 4, се считат за нищожни. В процесния договор за потребителски кредит е посочен процент на ГПР, който формално отговаря на изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ГПК и размерът му не надвишава максималния по чл. 19, ал. 4 ЗПК. Този размер обаче не отразява действителният такъв, тъй като не включва разхода за неустойка; ВЛ изрично посочва, че ако същата бъде включена ГПР по договора ще е над 100 %. По тези съображения съдът приема, че процесната неустоечна клауза, на която ответникът основава претенцията си за неустойка, се явява нищожна и като такава не поражда права и задължения за страните по заемното правоотношение. Договорът за потребителски кредит, както и Общите условия по него не е изцяло нищожен, а е налице негова нищожна клауза - това е уговорката за неустойка. Неустойката е предвидена за неизпълнение на задължение за осигуряване на обезпечение на заема чрез поръчители или банкова гаранция, като е въведен изключително кратък срок за представяне на тези обезпечения- 3- дневен от сключване на договора, както и са въведени редица сложни условия, на които да отговарят поръчителите и в голямата си част несъобразени с конкретния размер на предоставения заем. Очевидно е, че така въведената неустойка не съответства на законово определените ѝ функции да служи за обезпечение, обезщетение и санкция в случай на неизпълнение на договорните задължения. Съдът счита, че уговорката между страните за осигуряване на поръчител или банкова гаранция не е нищожна, но санкцията, до която води при неизпълнението и, а именно плащане на неустойка в размер на 641,30лв, при кредит от 800 лева е неравноправна клауза, а безспорно в случая кредитополучателя има качеството на потребител по смисъла на ЗЗП. Касае се за неравноправна клауза, която не е индивидуално уговорена и е част от ОУ, изготвени предварително и върху които потребителят не е имал възможност да влияе. Това е клауза, която не е индивидуално уговорена и която въпреки изискванията за добросъвестност създава в ущърб на потребителя значителна неравнопоставеност между правата и задълженията, произтичащи от договора. Договорът за потребителски кредит е сключен при Общи условия, в които договорните клаузи са предварително определени от страна на кредитодателя. Договорът е бланков и сключен по електронен път, поради което съдът приема, че същият не е бил предмет на предварително договаряне между страните и ответникът не е имал възможност да влияе върху съдържанието му. В случая е бил подписан стандартизиран бланков формуляр, чието съдържание е предварително изготвено

от заявителя. С оглед изложеното, съдът приема, че разпоредбата на чл.46 от ОУ и съответно чл.27 от Договора, сключен при Общи условия е неравноправна клауза на основание чл.143 ал.2 т.5 ЗЗП и на основание чл.146 ЗЗП е нищожна. Съгласно постоянната практика на ВКС противоречие с добрите нрави е налице, когато сделката противоречи на общо установените нравствено етични правила на морала, когато се нарушава правен принцип, който макар и да не е изрично формулиран законодателно, спазването му е проведено чрез създаване на други разпоредби, част от действащото право. Понятието „добри нрави“ предполага известна еквивалентност на насрещните престации и при тяхното явно несъответствие се прави извод за нарушение, водещо до нищожност на сделката. Преценката за нищожност поради накърняване на добрите нрави следва да се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора. Вярно е, че чл.9 от ЗЗД предвижда свобода на договарянето, позволяваща на двете страни да направят конкретна преценка относно необходимостта от насрещните престации и тяхната взаимна еквивалентност, но все пак тази свобода се рамкира от приложимите към правоотношението законови разпоредби и от „добрите нрави“. Нарушаването на императивно поставените корективи води до нищожност на сделката. С оглед уговореният размер на неустойката, почти идентичен с размер на кредита, съдът приема, че договорът противоречи на добрите нрави, което представлява отделно основание за нищожност.

С оглед горното, съдът приема, че предявеният иск с правно основание чл.26, ал.1, предл.1 от ЗЗД е основателен и доказан и следва да бъде уважен като такъв.

По иска с правно основание чл. 55, ал.1 от ЗЗД

С оглед изхода на спора за недействителността на неустоечната клауза, като основание за плащане на сумата, съдът приема, че даденото по нея следва да се приравни на изначална липса на основание. Съобразно заключението на ВЛ, от заплатената от ищеца сума, за неустойка е отнесена сума от 325,14лв., поради което и предявеният иск се явява основателен и следва да бъде уважен изцяло. Следва да се посочи, че съдът констатира, че с част от плащанията, съобразно заключението на ВЛ, са погасени суми, свързани с такси за управлението на кредита- за уведомителен смс за настъпили и просрочени задължения и такса посещения, които такси съдът приема за нищожни, поради противоречие с нормата на чл. 10а от ЗПК. Спрямо същите обаче няма предявен осъдителен иск.

С оглед изхода на спора и на основание чл.78, ал.1 от ГПК ответникът дължи на ищеца направените деловодни разноски, включващи държавна такса от 100лв, депозит за ВЛ и съдебно удостоверение- 205лв. – общо сумата от 305лв.

Що се касае до претендираното адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 ЗАДв съдът намира, че такова се дължи. Настоящият състав на съда счита, че не се налага събиране на доказателствата, посочени в депозираната молба относно възможността на ответника да заплати възнаграждение за процесуално представителство, тъй като, за уважаването претенцията по чл.38 ал.1 т.2 от ЗАДв, за заплащане на адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна адвокатска правна помощ и съдействие, е достатъчно да бъде представен договор за правна защита и съдействие, който да е оформен

по правилата на чл.38 ал.1 т.2 от ЗА- да е сключен за осъществяване на безплатна правна помощ и съдействие между адвокат и материално затруднена страна- физическо лице, и да е заявено изрично основанието за присъждане на адвокатско възнаграждение - по осъществено безплатно адвокатско представителство и защита на материално затруднено лице /в т. см. определение №521/06.11.2018г. на ВКС по ч.гр.д.№3956/2018г., определение №118/15.03.2021г. на ВКС по ч.т.д.№1469/2020г., I т.о., определение №97/12.02.2021г. на ВКС по ч.т.д.№2895/2019г., определение №43/10.02.2022г. на ВКС по гр.д.№2611/2021г., IV г.о.; определение №137/01.04.2022г. на ВКС по гр.д.№2610/2020г., III г.о.; определение №163/ 13.06.2016г. на ВКС по ч.гр.д.№2266/2016г и др./. В случая, от страна на процесуалният представител на ищеца се претендира адв. възнаграждение в размер на 480лв. с ДДС, по всеки от предявените искове. Настоящият състав на съда намира, че не е обвързан от определените с Наредба № 1, размери на минималните адвокатски възнаграждения. При определяне на дължимото адвокатско възнаграждение, съдът съобрази възприетото в задължителните Решения на Съда на ЕС разбиране (Решение от 25.01.2024г. по С-438/22, Решение от 23.11.2017г. по съединени дела С427/16 и С428/16, Решение от 05.12.2006г. по съединени дела С 94/04 и С 202/04 на голямата камера на СЕО), че националната юрисдикция не е задължена да се съобразява с ограниченията, наложени относно минималните размери на адвокатските възнаграждения, определени с акт на адвокатско сдружение /в случая с Наредба №1/2004 г. на ВАДвС/ и забраната съдът да определя възнаграждение под минимума, определен с такъв акт, тъй като това ограничаване „би могло да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл. 101, § 1ДФЕС“. Правилата на Наредбата са приложими не само за потребителя на адвокатска услуга, но и за насрещната страна в съдебното производство, която при неблагоприятен изход на производството дължи заплащане на размера на адвокатския хонорар, който е част от сторените по делото разноски. Това нарушава основни принципи в съдебното производство и прегражда правомощията на съда да прецени правната и фактическа сложност по делото, и да присъди справедлив размер на сторените разноски/. Минималните размери на адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба, е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, забранено от член 101, § 1ДФЕС (Решение от 23 ноември 2017 г., *** и ***, С-427/16 и С-428/16, EU:C:2017:890, т. 51). Съдът на ЕС съгласно което съответстваща на правото на ЕС е уредба, която допуска съдът да може във всеки случай, в които прилагането на общия режим в областта на съдебните разноски би довело до резултат, който се счита за несправедлив, да се отклони по изключение от този режим. Още повече следва да се отчете, че Наредбата е приета от ВАС - орган на сдружението на адвокатите, действащ в случая като частен икономически оператор, който е насърчен от Държавата да приема свободно и самостоятелно обвързващи решения, касаещи правилата на конкуренцията в същия сектор, в който развиват дейност членовете на сдружението на адвокатите, както изтъква СЕС в решението си. Съдът на ЕС е извел задължение за националния съд да гарантира пълното действие на нормите на правото на ЕС, като при необходимост, по собствена инициатива да оставя неприложена всяка разпоредба на националното

законодателство, дори последваща, която им противоречи, без да е необходимо да изисква или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред - Решение от 09.03.1978г. по дело 106/1977г. на Съда на ЕО. Така приемат и българските съдилища в редица свои актове: Решение № 6522/22.10.2018г. по в. гр. д. №1061/2018г. на СГС; Определение № 2514/23.05.2018г. по в.ч. гр. д. № 07/2018г. на ОС- Благоевград; Решение № 95/31.05.2018г. на ОС- Добрич по в.т.д. №95/2018г. и др. Определение №1371/15.09.2023 г. по в.г.д. № 616/2023 г. по описа на ПЛОС и др./. Настоящият съдебен състав на РС Плевен напълно споделя изложената по-горе задължителна съдебна практика и не следва да прилага посочената Наредба при определяне на адвокатското възнаграждение, което се дължи. Това е така, защото дължимото минимално възнаграждение, определено съгласно чл.7, ал.2, т.1 от НМРАВ /400лв без ДДС, 480лв.- с ДДС- по всеки иск/, е несъразмерно на материалния интерес, фактическата и правна сложност, и качеството на предоставената услуга /Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С 427/16 и С 428/16 на СЕС/. Следва да се има предвид, че цената на разгледания иск по чл.26 от ЗЗД се определя съгласно чл.69, ал.1, т.4 от ГПК- от стойността на договора, предметът на делото обхваща действителността на целия договор. На следващо място, производството по делото е приключило след провеждане на открити съдебни заседания, на което страните не са присъствали, нито техните процесуални представители, като са събрани незначителни по обем писмени доказателства, част от които са анализирани от съда. Процесуалният представител на ищеца е изготвил исковата молба, представил е писмени документи, и е подал писмено становище за съдебното заседание. При това положение, съдът намира, че делото не се характеризира със значителна фактическа и правна сложност, продължителност или многобройни съдебни заседания, допълнителни разходи или усилия във връзка с осъществяването на процесуално представителство, поради което посоченият в Наредбата минимум не отговаря на посочените цели и критерии за прилагането ѝ. Съобразно материалния интерес по делото, констатираната по-горе фактическата и правна сложност, и качеството на предоставената правна услуга, както и с оглед изхода на делото- по иска по чл.55 от ЗЗД, съдът намира, че адвокатското възнаграждение следва да бъде определено в общо размер на 480 лева с ДДС- по равно за двата иска за нищожност /240лв за всеки/. Това възнаграждение отговаря на фактическата и правна сложност на делото, и най-вече качеството на правната услуга и следва да бъде присъдено в полза на адв. Д. М.. Съдът счита, че нормата на чл. 7, ал. 2 НМРАВ определя правила за изчисление на минималните размери на адвокатските възнаграждения съобразно материалния интерес, т.е. като сбор от цената на предявените искове, а не поотделно съобразно цената на отделните претенции. В този смисъл може да бъде посочено и определение № 60345 от 11.10.2021 г. на ВКС, Трето гражданско отделение, постановено по ч.гр.д. № 3103 /2021г., в което, макар и постановено по друг спорен въпрос, съдът е приел, че възнаграждението на адвоката е единно, като база за определянето му е единствено материалния интерес по правния спор, а не броя на предявените искове и броя на ответниците.

Водим от горното, Съдът

РЕШИ:

На основание чл. 26, ал.1, предл. първо, второ и трето от ЗЗД, вр. чл. 22, вр. с чл.11, чл. 19 ЗПК, вр. чл. 143, ал.1 от ЗЗП, **ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА на клаузата по чл.27** , регламентираща неустойка при неизпълнение на договорно задължение за осигуряване на обезпечение, от Договор за потребителски кредит, предоставен от разстояние №*****/**.*.*.*г., сключен между Н. Е. П., ЕГН*****, от гр. *** и „С. - К.“ АД, ЕИК*****, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от С.Т..

ОСЪЖДА, на основание чл. 55, ал.1, предл. първо от ЗЗД, „С. - К.“ АД, ЕИК*****, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от С.Т. **ДА ЗАПЛАТИ НА Н. Е. П., ЕГН*******, от гр. ***, сумата от **325,14лв** , предявен като частичен иск от общо 641,30лв., съставляваща платена сума без основание, за такса за неустойка по чл.27 от Договор за потребителски кредит, предоставен от разстояние №*****/**.*.*.*г., ведно със законната лихва , считано от датата на ИМ, до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК, „С. - К.“ АД, ЕИК*****, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от С.Т. **ДА ЗАПЛАТИ НА Н. Е. П., ЕГН*******, от гр. ***, сумата от **305лв.-** деловодни разноси.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК, вр. чл. 38, ал.2 ЗАдв.. „С. - К.“ АД, ЕИК*****, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от С.Т., **ДА ЗАПЛАТИ НА *** ***, „Д. М.“** гр. София, вписано в регистър БУЛСТАТ под № *****, представлявано от адвокат Д. М. М., от САК, с адрес на упражняване на дейността ***, сумата от **480лв. с ДДС.-** адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба, пред Плевенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____